

ukomplicerede, og jeg vil forholde mig til dem enkeltvis.

En del af problemstillingerne er jo gengange- re i de tre forslag. Det er jo selvfølgelig også derfor, de behandles sammen. Men de tekniske ting omkring de øvrige forslag, ændringerne i realkreditloven og fondsmæglerselskaberne, har vi ingen problemer med. Så derfor er de bemærkninger, jeg kommer med her, om de gene- relle problemstillinger, som går igen i alle tre lovforslag.

Først til spørgsmålet om Finanstilsynets rolle og den styrkelse af tilsynet, der lægges op til i disse lovforslag:

Ud fra en umiddelbar betragtning synes det måske nok naturligt og sikkert at udvide Finanstilsynets rolle. Det er det politisk lette budskab, kan man sige, at formidle i medierne, og det er det politisk sikre at dække sig ind under, når der opstår en krise et eller andet sted i den finansielle sektor. Jeg vil imidlertid advare imod tanken om at udvide Finanstilsynets magt og ansvar i al almindelighed, og det vil jeg gøre af flere årsager, bl.a. følgende tre, og nu er jeg ked af, hvis ministeren ikke lytter efter, for jeg synes faktisk, det er ret vigtige forslag, jeg kommer med her. Men argumenterne for vores af- standtagen – nu er ministeren der igen, kan jeg se – er følgende tre:

For det første giver det en falsk tryghed. For det andet åbner det for en vis ansvarsfralæggelse i virksomhederne i hele den finansielle sektor, og for det tredje pålægger det Finanstilsynet en fuldstændig umulig opgave i praksis. Pengeinstitutter er og skal fortsat være private virksomheder med det ansvar og de forpligtel- ser, der følger heraf. Bl.a. har de selv det fulde ansvar for at lede og drive virksomhederne og ansvaret for at behandle deres kunder og disses betroede midler på fuldt forsvarlig vis.

Lovgivningen skal sætte præcise kriterier op for, hvorledes og efter hvilke overordnede spil- leregler dette ansvar skal forvaltes af hver enkelt virksomhed, som ønsker at være aktiv i dette marked, men det er vigtigt, at hver enkelt virksomheds og hver enkelt virksomhedsledes ansvar ikke udvandes ved, at Finanstilsynet overtager en del af det.

Man skal ikke kunne have følelsen af eller kunne sige, at når tilsynet ikke har haft indven- dinger, så er en given disposition nok i orden, ligesom politikerne ikke, hver gang der er en krise, skal kunne skyde på Finanstilsynet og an- tyde, at det nok er det, der har svigtet.

Det er ikke Finanstilsynet, der skal lede vore pengeinstitutter. Det er ikke Finanstilsynet, der skal have ansvaret for, at institutternes aktivite- ter holder sig såvel inden for lovens rammer som inden for forsvarlig og klog ledelse af virk- somhederne. Hele dette ansvar skal ligge i det enkelte pengeinstitut, og det skal hver enkelt le- delse, direktion og bestyrelse være ansvarlig for. Alt andet vil give anledning til ansvarsfor- flygtigelse.

Derfor siger vi konservative ja til, at Finans- tilsynet udøver sine nuværende tilsyns- og kontrolopgaver, som efter den sidste lovrevi- sion på dette felt er ganske vidtgående allerede i dag, i nogle tilfælde vil jeg endda sige unødigt vidtgående, men o.k. for det.

Vi tilslutter os også, at holdingselskaber skal underlægges tilsvarende tilsyn som de finan- sielle datterselskaber, men vi går ikke ind for at udvide Finanstilsynets virkefelter. De er rigeligt store i forvejen, og man skal ikke bilde sig ind, at det er sundt for nogen, at Finanstilsynet får en ren vorherrestatus. Det er der ingen der kan leve op til i praksis, og det giver for mange mu- ligheder for at forvente tilgivelse efterfølgende, fordi man har overladt ansvaret til Vor Herre.

For så vidt angår spørgsmålet om videregi- velse af kundeoplysninger til moderselskabet, er der jo mange følelser i denne debat, og Fol- ketingets nuværende debat her i dag har jo al- lerede også handlet meget om det. Det har jo udløbere til den generelle debat om samkøring af registre, som jeg også kan forstå af lovforsla- get at man vil tage hensyn til, når den sag afklares.

Generelt set kan der næsten ikke undgå at være potentielle interessekonflikter mellem en virksomheds og en kundes interesser, og det er den konflikt, man rammer direkte ned i med det her lovforslag. Og dér vil jeg gerne sige utvetydigt, at vi holder med kunderne, både privatkunderne og de mange virksomheder, der er kunder i pengeinstitutterne.

Lovforslaget kan ikke beskyldes for at være klart i afgrænsningen af, hvad det egentlig er for oplysninger, der må videregives, og hvad de præcis må bruges til. Derfor er der mere end al- mindelig god grund til at få dette helt nøje præ- ciseret. Forbrugerrådet har f.eks. påpeget, at be- grebet markedsføring i det her lovforslag er til- lagt en helt anden betydning, end ordet normalt indeholder, f.eks. når det anvendes i markeds- føringsloven. Og såfremt det er korrekt, vil ale- ne dette skisma jo være meget væsentligt at få